

POSTANOWIENIE

OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO

OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH (...)

z dnia 19 września 2018 roku

w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych

we W. w składzie:

Przewodniczący: Sędzia (...) r. pr. A. M.

Sędziowie: Sędzia (...) r. pr. W. G. (sprawozdawca)

Sędzia (...) r. pr. J. G.

Protokolant: r.pr. K. J.

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. radcy prawnego A. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 19 września 2018 roku zażalenia Pana M. C. na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. A. W. z dnia 16 lipca 2018 roku, sygn. akt RD 28/18 o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego B. B. przewinienia dyscyplinarnego

postanawia

1.

na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870) w zw. z art. 437 § 1 i art. 465 § 1 i 2 k.p.k. utrzymać w mocy w całości zaskarżone postanowienie.

2.

na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870) kosztami postępowania dyscyplinarnego w niniejszym postępowaniu odwoławczym w kwocie 1007,80 zł (słownie: jeden tysiąc siedem złotych osiemdziesiąt groszy) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

Uzasadnienie

W dniu 05.02.2018 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. (dalej zwana (...)) wpłynęła skarga M. C. z dnia 30.01.2018 r. dotycząca m.in. radcy prawnego B. B.. W skardze podkreślono fakt współpracy radcy prawnego ze spółką (...) Sp. z o.o.. Skarżący zarzucał radcy prawnemu, że na skutek jej działań oraz działań ww. spółki został oszukany i nie jest w stanie odzyskać swoich należności. Skarżący podkreślił, że podpisał umowę dotyczącą dochodzenia wierzytelności z ww. spółką. Zarzucał, że mimo, iż nie doszło do skutecznej egzekucji został obciążony fakturą obejmującą wynagrodzenie w kwocie 900,00 zł za usługi świadczone przez spółkę.

Postanowieniem z dnia 16.07.2018 r. wydanym w sprawie o sygn. akt RD 28/18 Rzecznik Dyscyplinarny (...) we W. (dalej zwany RD) na podstawie art. 305 § 1 KPK i art. 17 § 1 pkt 1 KPK w zw. z art. 74¹ URP odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie postępowania radcy prawnego B. B. w zakresie nienależytego wykonywania obowiązków określonych w ustawie o radcach prawnych oraz naruszenia przepisów Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wobec nie stwierdzenia popełnienia przez radcę prawnego B. B. przewinienia dyscyplinarnego.

W uzasadnieniu RD wskazała, że nie zaistniały okoliczności potwierdzających popełnienie przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego B. B.. RD podkreśliła, że skarżący nie powierzył swojej sprawy do prowadzenia w/w radcy prawnemu ale spółce (...) Sp. z o.o., z którą to spółką, a nie z radcą prawnym, zawarł umowę i na jej rzecz uiszczył wynagrodzenie. To pracownicy spółki kontaktowali się ze skarżącym w sprawie objętej umową. Wierzytelność skarżącego została objęta postępowaniem egzekucyjnym, które okazało się bezskuteczne. RD wskazała, że odpowiedzialność za działania spółki oraz treść zawartej z nią przez skarżącego umowy nie może zostać przypisana radcy prawnemu albowiem spółka jest odrębnym podmiotem praw i obowiązków. RD zauważyła, że jej kognicji nie podlega ocena działań spółki, ale radców prawnych. Dodatkowo podkreślono, że radca prawny nie odpowiada za nieskuteczność egzekucji wynikającą z przyczyn leżących po stronie dłużnika, wierzyciela czy komornika.

Skarżący wniósł na ww. postanowienie RD zażalenie zasadniczo nie zgadzając się z treścią zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz wskazując, że domagano się od niego w sposób nieuczciwy kosztów (wynagrodzenia) wyższych niż te, o których był informowany przez pracowników spółki.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. RD dokonała prawidłowej analizy zgromadzonego w sprawie materiału zakończonej trafną oceną, iż w realiach niniejszej sprawy nie sposób przypisać radcy prawnemu B. B. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. (zwany dalej (...)) w całości podziela zapatrywania RD wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na kluczowy w niniejszej sprawie fakt zawarcia przez skarżącego umowy nie z radcą prawnym ale ze spółką (...) Sp. z o.o.. Kwestie dotyczące wynagrodzenia za wykonaną usługę były ustalane przez skarżącego nie z radcą prawnym, ale z ww. spółką i jej pracownikami, a radca prawny nie miał w tym żadnego udziału. Stosunek zobowiązaniowy oraz uprawnienie do żądania od skarżącego takiego, a nie innego wynagrodzenia nawiązany został pomiędzy skarżącym a ww. spółką. Słusznie RD podkreśliła fakt, iż skarżący nawet nie miał jakiegokolwiek kontaktu z radcą prawnym, ale wszelkie ustalenia czynił z pracownikami spółki. Co więcej, brak jest również okoliczności mogących stanowić podstawę do stawiania zarzutów radcy prawnemu ze względu na przebieg postępowania egzekucyjnego. Z materiału zaofiarowanego przez samego skarżącego wynika, że przysługująca mu wierzytelność była przedmiotem postępowania egzekucyjnego, które jednak okazało się nieskuteczne. W tym kontekście należy podkreślić słuszny pogląd RD, że radca prawny nie ponosi odpowiedzialności za brak skuteczności egzekucji z przyczyn nie leżących po stronie radcy prawnego, tj. np. ze względu na brak majątku dłużnika podlegającego egzekucji.

W tym stanie rzeczy nie można stwierdzić, że radca prawny B. B. działała niestaranie bądź zaniechała czynności, które winna była podjąć. W istocie zarzuty skarżącego sprowadzają się do tego, że jest nie usatysfakcjonowany z warunków umowy jaką zawarł ze spółką (...) Sp. z o.o. odnośnie przysługującego ww. spółce wynagrodzenia oraz że nie doszło do zaspokojenia wierzytelności skarżącego w postępowaniu egzekucyjnym. Za obie te sytuacje nie ponosi odpowiedzialności radca prawny albowiem po pierwsze, umowę skarżący zawarł ze spółką, a nie z radcą prawnym, a po drugie brak jest jakichkolwiek okoliczności wskazujących, że radca prawny B. B. w sposób nieprawidłowy, nierzetelny działała w postępowaniu egzekucyjnym w imieniu skarżącego. Sam fakt, iż egzekucja była bezskuteczna nigdy nie może być automatycznie utożsamiony z przewinieniem dyscyplinarnym radcy prawnego, który nie ma wpływu na takie okoliczności jak np. kondycja finansowa dłużnika, poszukiwanie majątku przez komornika czy uiszczenie zaliczek przez wierzyciela. Tylko w wypadku gdyby radca prawny nie dochował wymogów należytej staranności w

podejmowanych przez siebie czynnościach w toku postępowania egzekucyjnego, tylko wówczas może być mowa o ewentualnym zawinieniu skutkującym potencjalną odpowiedzialnością dyscyplinarną.

Wracając do kwestii wynagrodzenia jakim został obciążony skarżący, to (...) pragnie podkreślić, że treść umowy zawartej przez skarżącego ze spółką i ustalenia odnośnie wynagrodzenia nie podlegają rozpoznaniu w postępowaniu dyscyplinarnym gdyż nie były one czynione przez skarżącego z radcą prawnym a z innym – odrębnym podmiotem. Gdyby skarżący zawarł umowę z radcą prawnym, to wówczas sytuacja ta prezentowałaby się odmiennie, ale taki stan rzeczy w niniejszej sprawie nie zaistniał. Przypomnieć bowiem należy, że do zakresu postępowania dyscyplinarnego prowadzonego przez RD i (...) należy badanie działań i zaniechań radców prawnych pod kątem możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, a nie jakichkolwiek innych podmiotów nie będących radcami prawnymi.

Mając na względzie wszystko co zostało przedstawione powyżej (...) orzekł jak w pkt I postanowienia na podstawie art. 74¹ pkt 1 URP w zw. z art. 437 § 1 KPK i art. 465 § 1 KPK.

O kosztach postępowania, które wyniosły w niniejszej sprawie łącznie 1.007,80 zł (...) orzekł jak w pkt II postanowienia na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 URP.

Pouczenie:

Stosownie do treści art. 426 § 1, w związku z art. 325e § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2016 r., poz. 437) i w związku z treścią art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (j.t. Dz.U. z 2017 r., poz. 1870) powyższe postanowienie jest ostateczne i ani Ministrowi Sprawiedliwości ani stronom nie przysługuje od niego żaden środek odwoławczy bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w tym przypadku działał jako organ II instancji.